

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΟΥ ΣΑΞ-ΜΑΪΝΙΓΓΕΝ

Μεταξύ των πολυαριθμῶν ἐπισήμων ξένων, αἵτινες θά λαμπρύνωσι διὰ τῆς παρουσίας των τὰς ἄσας οὐπω ἀρχομένης ἑορτῆς, μεταξύ των πολλῶν ἡγεμόνων καὶ πριγκίπων, οὓς πρόκειται νὰ φιλοξενήσῃ ὑπερηφάνως ἡ ἡμετέρα πόλις, ἰδιαιτέρως ἐκκλίνει τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὁ πρίγκιψ διαδόχος Βερνάρδος τῆς Σαξονίας Μαϊνίγγεν, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ὅστις πρὶν ἢ συνδεθῆ, χάρις εἰς τὸ αἷσιον συνοικέσιον τοῦ ἡμετέρου Διαδόχου, διὰ δεσμῶν συγγενείας μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου, συνεδέετο ἤδη διὰ δεσμῶν συμπαθείας καὶ εὐκρινῶς ἀγάπης μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ὁ πρίγκιψ Βερνάρδος, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Σαξονίας Μαϊνίγγεν καὶ Χιλβουργάουζεν Γεωργίου Β' ἄγει τὸ τριακοστὸν ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας του, γεννηθεὶς τὴν 20[1] Ἀπριλιοῦ 1851, ἐνομφεῦθη δὲ κατὰ τὸ 1878 τὴν πριγκίπισσαν Καρλότταν, θυγατέρα τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος Φριδερίκου καὶ ἀδελφὴν πρεσβυτέραν τῆς μνηστῆς τοῦ ἡμετέρου Διαδόχου Σοφίας. Τυχῶν ἐλευθερίου καὶ ἐπιμεμελημένης ἀγωγῆς καὶ πεπαικισμένης διὰ νοσημασύνῃς ὑπερόχου καὶ φιλομαθείας μεγίστης ὁ ἡγεμονίδης ἐνέκυψεν εὐδοκίμως εἰς ποικίλας σπουδὰς, κτησάμενος γνώσεις εὐρείας ἐγκυκλοπαιδικῆς ἐπὶ σοβαρῶν μελετῶν θεμελιωθείσας καὶ μόρφωσιν ἐπίφθονον. Οὕτως ἐνῶ ὁ φιλόμουσος πρίγκιψ εἶνε ἀριστος μουσουργός, μελοποιήσας τὰ χορικά τῆς κατ' αὐτὰς διδασχθησομένης τραγωδίας τῶν «Περσῶν» τοῦ Αἰσχύλου, ἀσχολεῖται ἐνταυτῷ καὶ περὶ τὰ στρατιωτικὰ θέματα, δημοσιεύσας πρὸ ὀλίγου ἐν τῇ Ἑστία ἀξιόλογον ἀρθρον συνοφίζον τὰ ἐν Γερμανίᾳ παρατηρηθέντα περὶ τῆς νεωτάτης ἐφευρέσεως τῆς ἀνευ καπνοῦ πυρίτιδος. Λάτρις τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας καὶ γνώστης βαθύς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἐγένετο ἐγκρατέστατος καὶ τῆς νεωτέρας ἡμῶν γλώσσης, ἣν ὀμιλεῖ καὶ γράφει μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας καὶ περισσῆς χάριτος καὶ κομψότητος. Πρὸς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν τρέφει ἀληθῆ ἔρωτα καὶ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ φιλολογία μεθ' ὑπερηφανείας δύναται νὰ καταλέξῃ μετὰ τῶν ἐργατῶν τῆς τὸν πολυμαθῆ πρίγκιπα, ὅστις μεταφράσας ἤδη καὶ ἐκδοὺς ἄλλοτε τὸν Φιέσκον τοῦ Σχιλλερ μετέφρασεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν Διμιλίαν Γαλόττην, τοῦ Λέσσιγγ, ἣς ἡ πολυτελής ἐκδοσις θά ἴδῃ μετ' ὀλίγον τὸ φῶς. Ἐκ τῆς μεταφράσεως ταύτης παρατίθεμεν ὧδε τὸν εὐμενῶς χορηγηθέντα ἡμῖν βραχὺν πρόλογον τοῦ σεπτῶ μεταφραστοῦ, ὡς δείγμα τῆς περὶ τὸ γράφειν τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν ἱκανότητος καὶ γλαφυρότητος αὐτοῦ.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδοχῆς, ἣς ἔτυχε πέρυσιν παρὰ τῇ ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ τὸ ὑπ' ἐμοῦ μεταφρασθὲν δράμα τοῦ Σχιλλερῶν: Ἡ συνωμοσία τοῦ Φιέσκου ἐν Γενούῃ, προσέφρα ἐφέτος εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν τὴν «Διμιλίαν Γαλόττην» τοῦ περιώνυμου Λέσσιγγ. Ἐνῶ τὸ πρῶτον εἶνε ἔργον τῆς νεότητος τοῦ κατόπιν τόσο μεγαλυνθέντος ποιητοῦ, τὸ δεύτερον ἔγραψεν ὑπὸ τοῦ Λέσσιγγ ἐν ὄρμῳ ἡλικίᾳ, συγκρατῆται δὲ εὐλόγως μετὰ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς γερμανικῆς φιλολογίας.

Ἡ δόξα τοῦ Λέσσιγγ, ὡς δραματικοῦ συγγραφέως, ἔγκειται πρὸ πάντων ἐν τούτῳ, ὅτι ἡλευθέρωσεν ἡμᾶς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἐποκρατίας τῶν γαλλικῶν κανόνων περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ δράματος καὶ ὅτι ἐπανέφερε τὴν φυσικότητα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τοῦ μεγίστου δραματικοῦ τοῦ μεσαιῶνος, τοῦ δαιμονίου Σαικσπίρου. Ἡ ἐπενέργεια τοῦ

Λέσσιγγ ἔχει λοιπὸν οὐ μόνον φιλολογικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴν σημασίαν.

Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν προσεπάθησα νὰ τηρήσω τὴν φυσικότητα τοῦ πρωτοτύπου καὶ νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὀμιλῶσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπως ἤθελον ὀμιλῆσαι ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ.

Οἱ Ἕλληνες ἤρξαντο ἤδη φροντίζοντες ἀξίειαι περὶ τῆς δραματικῆς τέχνης, πλάσματος τῶν ἀθανάτων προγόνων των. Ἐλπίζω, ὅτι θά συμπεριλάβωσι καὶ τὴν τραγωδίαν ταύτην εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς διδασχθησομένων ἔργων.

Ὁ πρίγκιψ εἶνε πρὸς τούτοις ἐπίτιμον μέλος τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου Παρνασοῦ, ὅπου κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν του θέλει ἀναγνώσει, καθὰ ἀνήγγειλε, πραγματείαν ἰδίαν, ὅπως καὶ τὰ λοιπὰ μέλη.

Ἐνθερμος φίλος τῆς Ἑλλάδος ὁ πρίγκιψ Βερνάρδος οὐδεμίαν παραλείπει εὐκαιρίαν, ὅπως διατρανώσῃ τὰ φιλολογικὰ του αἰσθήματα, γινώσκει δὲ καλῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὅτε περιηγηθεὶς αὐτὴν ἐπισταμένως πρὸ τινῶν ἐτῶν, καὶ τιμᾷ διὰ τῆς φιλίας του πολλοὺς τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν μεθ' ὧν διατελεῖ εἰς ἀλληλογραφίαν. Τοιοῦτος εἶνε ὁ πρίγκιψ, ὃν ἐρχόμενον καὶ αὐθις εἰς τὴν χώραν μας εἰς τὸ εὐτυχὲς γεγονός τῶν γάμων καὶ καθιστάμενον δι' αὐτοῦ στενὸν συγγενῆ τῆς ἡμετέρας βασιλικῆς δυναστείας, προσαγορεύει μετ' ἰδιαιτέρας ἀγάπης ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία, ἡ σεμνουμένη ἐπὶ τῇ φιλίᾳ του, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν ἄνωτέρω μετὰ τοῦ πανομοιότυπου τῆς ὑπογραφῆς του εἰς μικρὰν ἐνδειξίν τῆς πανδήμου τιμῆς καὶ τῆς εὐκρινῶς συμπαθείας, ἣς παρ' ἡμῖν ἀπολαύει.

ΣΑΜΑΡΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

Κι' ἂν καταβῆσθαι τ' ἄστρα μὲ τὴ Φλώρα,
μὴν περιμένῃς κρίσεις τεχνικάς·
τὸ κρῦο σου πάρτο, Σπύρο μου, πῶά τώρα.
Θᾶχης φιλιά καὶ δάφνας μερικὰς, —
κοινότατα 'ς τὴν κλασικὴν μας χώρα, —
ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ γνώσεις μουσικάς.
Τώρα δὲ πλέον 'ποῦ τὰ μυαλά μας 'γνώρισες,
σοῦ λέμε ἀφ' τὴ καρδιά μας: καλῶς ὄρισες.

Γσακασιάνος

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας ταυτόχρονος σχεδὸν ἀφίξις δύο ὀνομαστῶν ὁμοεθνῶς μας, τοῦ ἤδη ἀφικομένου κ. Μελίδου, διακεκριμένου ταχυδακτυλουργοῦ καὶ θαυμαστοποιοῦ, ἐπιλεγομένου «μάγου Ἀθηναίου» καὶ τοῦ ἡρακλείου Παναγῆ τοῦ Κουταλιανοῦ, ὅστις τηλεγραφικῶς προανήγγειλε τὴν ἀφίξιν του. Ἡ ἔλευσις τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν δὲν εἶνε τυχαία, καθὰ δὲ γινώσκουσιν οἱ μεμνημένοι, ἀμφότεροι προσεκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιστατούντων εἰς τὸν λεγόμενον ἐξωραϊσμόν τῆς πόλεως, διότι κατὰ τὴν ἑλληνικὴν συνήθειαν εἶνε ἀδύνατον ἀνευ τῆς θαυμαστοποιίας τοῦ ἐνός καὶ τῆς τεραστείου ρώμης τοῦ